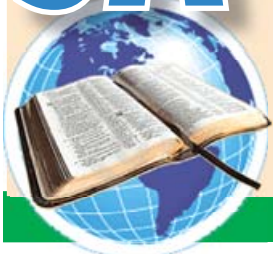

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№7 (142)
ЛИПЕНЬ
2016 РОКУ**

МАЛИНФЕСТ-2016 – НАЙБІЛЬШ ОЧІКУВАНА ПОДІЯ РОКУ ДЛЯ МОЛОДІ ЦЕРКВИ ХВЄ УКРАЇНИ

XIX Всеукраїнський з'їзд молоді проходив з 6 по 13 липня у лісовому наметовому таборі поблизу с. Ворсівки Малинського району Житомирської області.

Гаслом цьогорічного форуму обрали заклик зі Святого Письма: «Праведний житиме вірою». Протягом тижня молоді християни брали активну участь у богослужіннях, тематичних семінарах, майстер-класах тощо.

На відкритті форуму до молитви подяки Господу учасників цього грандіозного дійства закликав голова оргкомітету Малинфесту, завідувач відділу молодіжного служіння ЦХВС України пастор Богдан Левицький. А до молитви за мир в Україні молодь запросив перший заступник старшого єпископа ЦХВСУ Микола Синюк. «Праведні житимуть своєю, а не чиею вірою. Вона не передається у спадок від батьків, а формується на основі спілкування з Богом у серці кожного окрема», — зокрема, наголосив єпископ М. Синюк. Він закликав молодь мати особисті стосунки із Богом і бути представниками Його Царства на землі.

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко,

вітаючи делегатів і гостей форуму, сказав: «Я бажаю вам, дорога молоде, щоб на цьому місці ви пережили зустріч з Ісусом Христом. Те, що я пережив колись у 18 років, дало мені потужний, сильний імпульс... І те, що я сьогодні вмію і знаю, усе, що я досягнув, — це все завдяки тому, що був день, коли Бог мені, грішнику, простив. Коли Він мене зустрів і показав, який Він добрий, повний любові. І Він очікує любові від людей. Дорога молоде, Україна чекає духовних робітників! Чекає людей, які би пішли для Господа».

Привітати учасників з відкриттям XIX Всеукраїнського з'їзду молоді ЦХВСУ, як завжди, прибули гості. Серед них — голова Ворсівської сільської ради Петро Підручний, представник Малинської РДА Володимир Сивко і голова обласної Чернівецької області Іван Мунтян (діти його присвятили себе на служіння Господу саме на одному з Малинфестів).

Приємною несподіванкою став візит лідера партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко. Вона розповіла учасникам фестивалю про те, як формувалась її віра в Господа, та заохотила молодих людей вірити в Божі чудеса, які народжуються з віри.

Професор Анатолій Колодний, керівник відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України, здійснив невеличкий екскурс в історію та наголосив: «У Церкві п'ятдесятників вміють працювати з молоддю, тому в неї є майбутнє».

Своїми враженнями і побажаннями з присутніми поділися заступник міністра молоді та спорту України Олександр Ярема.

Міністр культури України Євген Нищук передав Малинфесту вітальний лист, у якому побажав учасникам форуму здобутків на благо Церкви та Української держави. І наголосив: «Яскравим проявом патріотизму і вражаючим соціальним явищем стала організація християнами віри євангельської разом з іншими церквами і релігійними організаціями України капеланського служіння у зоні проведення антитерористичної операції на сході України... Глибоко символічно, що робота вашого форуму відбувається в умовах послідовного налагодження партнерства держави і Церкви, динамічного розвитку діалогу між Церквою і суспільством, зростання патріотичної свідомості і соціальної активності віруючих громадян».

Серед гостей, які відвідали з'їзд, були голова синодального управління у справах молоді УПЦ КП архимандрит Макарій (Папіш) із секретарем. «Тут ми вперше і дуже здивовані тим, як тут люди живуть. Так, у любові, мали би жити люди у всьому світі!» — поділився враженнями священник.

Особлива гость Малинфесту — 91-річна місіонерка з Канади Еліс Шевкінен. 44 роки Еліс провела на місії в Індії та Пакистані, де Дух Святий вживав її для благовісту, супроводжуючи її служіння чудесами і знаменами. За кілька днів у Малині вона чимало

послужила для молоді, насамперед, у служінні хрещення Духом Святим.

Ведучий зібрання Юрій Кулакевич представив закордонні делегації — з Республіки Білорусь, Польщі, США, Швеції, Південної Кореї та Канади. Вперше на молодіжний з'їзд до України приїхали гості з Індії — пастор Ренні Чако з дружиною Блессі.

Наступний день фестивалю розпочався з «місіонерського блоку». Директор місії «Голос надії» єпископ Микола Синюк, мотивував молодь посвятити своє життя для Господа на місіонерській ниві. «Якщо ми хочемо бути успішними в служінні, то маємо залишити мілководдя», — наголосив він.

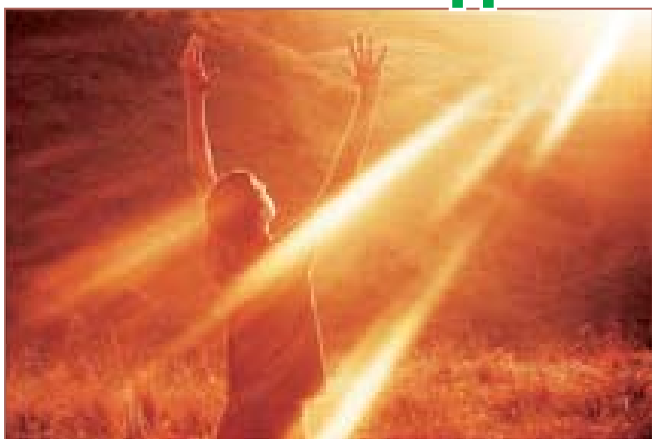
Яскравим підтвердженням його слів стали свідчення місіонерів місії «Голос надії». Вони поділилися своїм досвідом і звершили молитву за юнаків та дівчат, котрі вирішили присвятити своє життя місіонерству. А співом того ранку служив гурт відомого співака зі США Джорджа Давидюка.

По обіді у великому наметі спостерігався аншлаґ. У ток-шоу «Татова донька», організованому командою відділу жіночого служіння ЦХВСУ, брав участь Джордж Давидюк.

А на вечірньому служінні Словом Божим та свідченнями ділилися гості — пастор Ренні Чако з Індії та Гвак Юх Хван з Південної Кореї, старший служитель 10-тисячної церкви, який свого часу служив разом із пастором Йонгі Чо.

ст. 5

СТАБІЛЬНА РАДІСТЬ

Усі ми хочемо бути щасливими. Але те, що Бог приготував для нас, набагато краще за наше уявлення про щастя.

Щастя зазвичай визначають як відчуття задоволення, ейфорію, захоплення і блаженство. У цьому й полягає проблема. Адже емоції — річ мінлива. Одного дня ти задоволений і радісний, а іншого — сумний і пригнічений. Ось чому так небезпечно приймати серйозні рішення, спираючись на свої відчуття щастя.

Безумовно, Бог хоче, щоб люди насолоджувалися своїм життям і знаходили спокій і задоволення, а не були нещасними і пригніченими. Але потрібно пильнувати, щоб не дивитися на людей, майно чи життєві обставини як на джерело відчуття благополуччя.

Чоловік чи дружина ніколи не були призначені для того, щоб ми завжди почувалися добре. Робота, дім, автомашина, дача чи банківський рахунок не повинні бути мірилом нашого успіху.

Не пов'язуймо смисл життя з будь-якою з цих мінливих речей.

Бог пропонує нам щось значно краще — щось таке, що не змінюється. Біблія говорить, що Бог дає нам радість. І різниця суттєва. У той час, як щастя — лише швидкоплинна емоція, радість — це стан задоволення, миру і достатку. Це результат рішень, які ми приймаємо, щоб довіряти незмінним Божим характеристикам і Його Слову.

Ось чому ми можемо бути радісними і задоволеними, переживаючи випробування, часи скорботи і моменти, коли все йде шкереберть.

Біблія запевняє, що радість в Господі — це сила наша (Неем. 8:10). На щастя, культивувати радість нескладно. Просто потрібно змістити фокус з того, що відбувається навколо нас, на обітницю Божі.

Бог — мій Захисник.

Бог — мій Утішитель.

Бог піднімає мене.

Чи відчуваємо ми, як радість піднімається всередині нас, коли ми читаємо ці рядки? Якомога частіше роздумуймо над Божими обітницями і проголосуємо їм!

Коли ми припинимо гнатися за мінливими відчуттями і зосередимо свій погляд на незмінному Бозі, ми житимемо у спокої і задоволенні, які витримують випробування часом.

ДЕРЖДУМА ЗНАЧНО ОБМЕЖИЛА СВОБОДУ ВІРОСПОВІДАННЯ В РОСІЇ

Держдума РФ прийняла в третьому читанні «антимісіонерський» законопроект, який значно обмежує свободу віросповідання і проповіді в Росії.

Прийняті 24 червня зміни є частиною «антитерористичного» пакету, внесеного депутатом Держдуми Іриною Яровою і сенатором Віктором Озеровим, який став відомим як «пакет Ярової», повідомляє Інститут релігійної свободи.

До Федерального закону № 125-ФЗ «Про свободу совісті та релігійні об'єднання» додана нова глава, в якій наводиться визначення місіонерської діяльності та істотно обмежуються форми і місця її проведення.

Місіонерською діяльністю вважається будь-яка діяльність релігійного об'єднання, спрямована на поширення інформації про своє віровчення серед осіб, які не є його учасниками (членами, послідовниками), з метою їх залучення. Поширення віри і релігійних переконань через ЗМІ та в Інтернеті теж вважається місіонерством.

Прийнятий закон забороняє здійснення місіонерської діяльності в житлових приміщеннях, за винятком випадків проведення богослужінь і релігійних обрядів.

Місіонерську діяльність від імені релігійної організації мають право здійснювати тільки керівник релігійної організації, член її колегіального органу і (або) священнослужитель. Інші громадяни і юридичні особи мають право здійснювати місіонерську діяльність при наявності в них документа, виданого керівництвом релігійної організації про повноваження на здійснення місіонерської діяльності від її імені.

«Виходить, якщо ви зайшли до знайомих у гості і вирішили розповісти про свою віру, та ще й без дозвільного документа, то тепер за це можна отримати штраф», — коментує юрист Максим

Васін, виконавчий директор Інституту релігійної свободи.

Тепер іноземні місіонери зможуть працювати тільки в тих суб'єктах Російської Федерації, де зареєстрована релігійна група або організація, що їх запросила. Місіонерська діяльність не може здійснюватися від імені представництва іноземної релігійної організації.

Місіонерська діяльність безперешкодно може здійснюватися лише в культових будівлях, у приміщеннях і спорудах, що належать релігійним організаціям, і на земельних ділянках, на яких вони розташовані, а також у місцях паломництва, на кладовищах і в крематоріях.

Російська влада також ввела законодавчу заборону на поширення деяких ідей.

Наприклад, не допускається спонукання громадян віддавати своє майно релігійній організації, відмовлятися з релігійних мотивів від медичної допомоги в небезпечному для життя стані, до руйнування сім'ї, до перешкоджання отриманню обов'язкової освіти, до відмови від виконання встановлених законом цивільних обов'язків і до здійснення інших протиправних дій.

За ці порушення передбачені адміністративні штрафи, у тому числі великі — до мільйона рублів.

У правозахисному центрі «Сова» вважають, що поправки про місіонерство загрожують не тільки незареєстрованим релігійним групам, а й тим, у кого є реєстрація, — протестантам і новим релігійним рухам християнського спрямування. З труднощами можуть зіткнутися навіть православні місіонери, переконані правозахисники.

«КОВЧЕГ СПАСІННЯ»

З 3 до 24 липня 2016 року в місіонерській школі «Ковчег спасіння», що діє при Київській церкві «Ковчег», тривають біблійні курси для підлітків віком 14-16 років «Самсон».

На навчання прибули 40 підлітків з різних областей України: Чернівецької, Волинської, Рівненської, Тернопільської, Миколаївської, Дніпропетровської та Львівської, а також із міста Києва і навіть Америки.

Вони беруть участь в служіннях, вивчають нові предмети, займаються рукоділлям, співають, спілкуються, ходять на екскурсії. Словом, життя вирує...

«У наш час — час прогресу і розвитку світ вабить та спокушає молоде покоління, — читаємо на сайті цієї школи. — І, на жаль, багато дітей роблять те, чого не велить робити Бог, і тим самим об-

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ВСІХ

крадають себе та калічать свою долю... Сьогодні заклик Господній звучить не до когось окремо, не до якихось особливих чи талановитих людей. Бог хоче вживати всіх, хто готовий відізнатися на Його поклик. Він прагне підняти сучасних «самуїлів» для звершення Свого плану, для проголошення Свого Царства і Своєї величі на землі».

Учні школи отримали унікальну можливість поринути у світ пізнання Біблії та її Автора, можливість попрацювати над своїм характером, щоб духовно зрости й наблизитися до Бога.

І вже відкрита реєстрація на осінній курс навчання — для молоді від 18 років. Триватиме курс чотири місяці — із 28 серпня до 25 грудня 2016 р.

Записуйтеся! Це ваш шанс змінитися самому і змінити світ навколо себе!

chve.org.ua

РАДА ЦЕРКОВ РОЗРОБИЛА ЗМІНИ ДО ПОДАТКОВОГО КОДЕКСУ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій направила власні зміни до Податкового кодексу з метою виправлення проблемних положень, запроваджених у 2015 році без врахування специфіки релігійних організацій і без консультацій із ними.

Ці питання стали предметом обговорення на засіданні 29 червня в Ірпені під головуванням керівника ВСЦ СХБ Валерія Антонока, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Учасники засідання розкритикували вимоги Кодексу щодо обов'язкової реєстрації статутів усіх неприбуткових організацій.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій вважає, що упорядкувати діяльність неприбуткових організацій та визначити вимоги до цього статусу можна без загальної перереєстрації релігійних організацій. Крім цього, чинні норми Податкового кодексу суперечать нормам ч. 2 статті 23 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», де зазначено:

«Релігійні організації мають право здійснювати добродійну діяльність і милосердя як самостійно, так і через громадські фонди. Суми витрат на цю мету оподаткування не підлягають».

Як повідомляв ІПС, нові положення Податкового кодексу України містять заборону на розподіл пожертв неприбутковими організаціями серед своїх членів. Для релігійних організацій це можна трактувати як заборону на добродійність серед своїх одновітців. Відсутність таких

положень у статутах неприбуткових організацій надасть право фіскальним органам з 1 січня 2017 року виключати їх з Реєстру неприбуткових організацій та обкладати податком на прибуток.

Під час засідання Секретаріату ВРЦіРО також відбулася жвава дискусія навколо законопроекту № 4128 про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» щодо зміни релігійними громадами підлеглості.

Крім цього, представники конфесій спланували низку заходів з нагоди 20-літнього ювілею Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Окрім урочистих зустрічей на високому рівні планується видання збірки усіх звернень і найважливіших листів Ради Церков від моменту її заснування у 1996 році, а також презентаційної брошури про діяльність ВРЦіРО.

НАЙСМІЛИВІША МОЛИТВА

В Америці на початку XIX століття, перед громадянською війною, у південних штатах процвітала работоргівля. Дуже часто рабів перепродавали по кілька разів, поки вони не потрапляли до рук постійних господарів. Як правило, для цього використовувались аукціони: хто більше дає, той і забирає «товар». Шансів, щоб сім'я, яку продають, залишилася разом, практично не було.

Що цікаво, серед рабів дуже швидко поширилася віра в Бога, Ісуса Христа. Вони молилися, щоб Бог почув їх і звільнив, а їх вірі і молитві можна було тільки позаздрити...

У той тривожний час жила одна глибоко віруюча жінка, в якій була неповнолітня дочка. Жінку викупили з рабства, але в неї не було грошей, щоб викупити дочку — ту мали продати в рабство на наступному аукціоні.

І ось той день настав. Розуміючи, що ситуація складна і що вона, можливо, більше ніколи в житті не побачить свою дочку, жінка почала молитися: «Господи, прошу Тебе, вчини чудо і звільни мою дитину». І раптом в молитві промовила: «Господи, якби Ти був на моєму місці, а я — на Твоєму, і в Тебе була дочка, яку продавали би в рабство, а в мене була влада звільнити її, то якби Ти просив мене про допомогу, я б відповіла Тобі...»

Поки вона молилася, почалася торгівля. Саме в той момент повз аукціон проходив син-підліток сенатора того штату. Коли почався аукціон, він запропонував свою суму за дівчинку — 20 доларів, які батько того дня видав йому на дрібні витрати. Хоча ціна на неї була набагато вищою, чоловік, який вів торги, упізнав сина сенатора і припинив приймати ставки.

Хлопець взяв дівчинку за руку, підвів до її матері і сказав: «Вона вільна, ви можете йти...» Так проста жінка завдяки своїй сміливій молитві одержала своє чудо.

У житті іноді виникають особливі ситуації, які вимагають екстраординарних молитов. І якщо ви справді розумієте, Кому молитесь, ви отримаєте своє чудо.

ПРО БОГОСЛУЖІННЯ

Лео Франк

Ми маємо щонайменше п'ять-шість форматів християнських богослужінь (католицьке, православне, екуменістичне (об'єднане служіння різних конфесій), лютеранське, протестантське (баптистів, п'ятидесятників, харизматів тощо), представники яких вважають, що саме їхня форма служіння найбільш до вподоби Богу, і саме таку форму служіння вони відстоюють і пропагують.

У протестантському середовищі ця тема доволі актуальна. Адже християнство не можна уявити без богослужіння. Як би ми не називалися, у центрі нашого життя – богослужіння. Зазвичай якщо запитати в людей, чому богослужіння проходить саме в такій формі, мало хто дасть відповідь, бо ніхто не задумується, чому це так. А чи можна змінювати звичний для нас порядок? Де ті межі, які Біблія забороняє перетинати? На жаль, немає глибоких серйозних богословських роздумів щодо євангельських позицій з цього приводу.

Католицькі, православні та протестантські богослужіння в деяких місцях докорінно відрізняються між собою. Проте кожна деномінація вважає правильним саме своє служіння.

Позиція нетерпіння щодо всього нового радикальна. Кожен новий елемент в богослужінні, чи то новий інструмент, чи новий порядок або формат, викликають засудження в заграванні зі світом або іншою деномінацією. А чи дійсно це так? Чи дає Біблія чітко визначену форму богослужіння? Над цими питаннями пороздумуємо.

І найперше з'ясуємо, що ж таке – богослужіння. Це слово має два корені: «Бог» і «служіння». І має два значення: людина служить Богу, а Бог служить людині.

Ми збираємося, щоб послужити Богу, віддати Йому славу та хвалу, вклонитися Йому, але в цей час і Бог служить людині. Мартін Лютер 500 років тому написав: «Це діалогічний процес. Бог говорить до нас через проповідь, через читання Слова Божого, і ми відповідаємо, розмовляємо з Ним через спів та молитву».

Цей вираз – «діалогічний процес» – містить визнання діалогу між людиною і Богом в процесі служіння, і ми побачимо з історії Церкви, як цей діалог перетворився на монолог, коли Бог говорить до людей, а в них немає можливості славити Його, вклонятися Йому, співати, молитись. Тому важливо, щоб ми аналізували наше служіння: чи чи може кожен член церкви поклонитися Богу?

Мартін Лютер написав, що Бог говорить через Слово Боже, але ми знаємо, що Він може говорити через спів, через свідчення, хоча Слово залишається основним способом звернення Бога до нас.

Ще одне визначення поняття богослужіння – це уособлення християнської віри в повсякденному житті. Богослужіння – це зовсім не ті дві години, які ми проводимо в зібранні, це наше повсякденне життя. В одній церкві на виході висів плакат, на якому було написано, що тут починається богослужіння, тому що сім днів на тиждень, 24 години на добу ми маємо служити Богу своїм життям.

Є й інше значення – зібрання християнської громади в ім'я Ісуса Христа. Це не означає, що ці зібрання мають відбуватися в храмі, домі молитви, вони можуть проходити де завгодно.

Коли людина починає служити Богу, Бог відповідає їй взаємністю, Він служить людині. Ці служіння взаємопов'язані.

Богослужіння не закінчується після закінчення зібрання, воно продовжується в наших буднях, з яких ми знову повертаємося на наші зібрання в ім'я Ісуса. Богослужіння змінює форму, воно не припиняється. Це дуже важливо зрозуміти. Горе тому християнину, який вклоняється Богу тільки в церкві, який обмежує своє служіння виключно зібранням, бо наше життя – це богослужіння. Без розуміння цього ми будемо обманювати себе і будемо намагатись обманути Бога, а Його неможливо обманути.

Літургія в наших церквах

Щоб краще зрозуміти це, необхідно розібратись з термінами. Є два слова, які дуже мало різняться за звучанням, але мають різні значення. Це «літургія» та «літургіка». Літургія – це хід богослужіння. У кожній християнській церкві є своя літургія. І хоч п'ятидесятники вважають, що їхніх служінь це не стоїть, проаналізуємо недільні зібрання і ви побачите, що всі вони мають певний сценарій. У кожній церкві своя літургія, і це не страшно. Наш Бог не є богом

хаосу. Але коли літургія заважає Богу розмовляти з людиною – це проблема. Отож літургія є в кожній християнській церкві, і це нормально.

А «літургіка» – це наука про богослужіння. У богословських закладах, біблійних школах предмет «літургіка» вивчає, що говорять Старий і Новий Заповіти про богослужіння.

Слово «літургія» 15 разів зустрічається в Новому Заповіті. Скажімо, у Луки 1:23 – «І як дні його служби скінчились, він вернувся до дому свого».

Тут мова йде про Захарія, який в храмі «служив Богу». Усяке священне служіння Богу називалось літургією, але були ще два вирази в Новому Заповіті, коли це слово дещо ширше розглядалось. У Посланні до филипп'ян апостол Павло пише про Тимофія, що той служив народу Божому, і там використовується те саме слово.

Коли ми служимо Божому народові, чи то соціальне служіння, чи служіння через Інтернет, – це також буде літургія. Для Бога ваше багатогодинне служіння народу Божому через Інтернет таке ж цінне, як і ваше двогодинне служіння в домі молитви. Тому така робота може називатись цим словом.

Далі читаємо: «Бо діло служіння цього не тільки виповнює недостачі святих, але й багатіє багатьма подяками Богові» (2 Кор. 9:12). Що ж такого робили коринтяни? Як вони служили Господу? Пожертвуванням, матеріальним служінням. Наше служіння, коли ми жертвуємо фінанси, називається тим самим словом, що й служіння Захарія при храмі. Тому зрозуміймо загальну всеохоплюючу картину служіння і богослужіння.

Якщо сестра продає Біблію або брат регулює звук за пультом, а хтось дав свою останню гривню, як та вдова, – все це служіння. І вони не поділяються на більш значущі чи менш значущі, першорядні і другорядні. Біблія однаково застосовує слово «літургія» як для служіння священників у храмі, так і для служіння людям і матеріального служіння.

«Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу...» (Рим. 12:1). Тут підкреслюється, що ми маємо віддати саме тіла на різноманітні служіння. І мова не йде про дві години на тиждень. Мова про цілісне служіння. Чоловіки мають навчитись служити своїм друзинам, дітям, служити на роботі і служити в церкві. Богу подобається, якщо я, батько шістьох дітей, просто сижу з ними і граюся. На жаль, більшість чоловіків переконані, що приділена дітям або дружині увага – то згаяний час, а церковне служіння – надважливе. Але написано «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23). Поділ служінь на тілесне і духовне Біблія не властивий. Мені дуже не подобається схема, яку хтось вигадує на першому місці Бог, на другому – сім'я, а на третьому місці – служіння. Такого поділу ми ніде в Біблії не знайдемо. Біблія дивиться на всі наші діла загалом, немає черговості, це грецьке мислення, яке абсолютно чуже для Біблії. Тому 24 години на добу ми маємо присвятити служінню, віддати тіла свої на служіння Богові.

Найпотужніше висловлювання Ісуса Христа про богослужіння наступне: «Але настає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:23-24).

Слово «вклонятись» (зігнути коліна) використовується для опису поклоніння перед кимось для цілування ніг або краю одежі. Я вважаю нерозумним думати, що, заспівавши чотири пісні, люди таким чином вклоняються Богу. Ті, хто схилиється перед Богом, розуміють, що вони – ніхто, а Він – все, що все їхнє життя належить лиш Йому.

Бог шукає тих, хто вклониться Йому, хто визнає Його велич, хто розуміє, що душею і тілом всі 24 години на добу, сім днів на тиждень вони належать Йому.

Богослужіння Старого Заповіту

Перший період – це патріархальне служіння або служіння до Закону. Це довгий період, коли ще не було Закону, коли не було прописано, як служити, і люди служили так, як розуміли.

Другий період – коли Бог дав Закон через Мойсея, в якому було все прописано, і це було служіння в скінії.

Наступний період – це служіння в храмі Соломона (Давид започаткував служіння, а Соломон збудував храм).

Коли храм Соломона був зруйнований, настав четвертий період – служіння Богу в синагозі.

Найскладніший і найдовший період, про який ми маємо найменше інформації з Біблії, – це період до Закону. Відомо про декілька прикладів цього служіння. Скажімо, поклоніння Богові двох братів, Авеля і Каїна. Або приклад, коли Ной вийшов з ковчегу і вклонився Господу. Читаємо також про поклоніння Авраама, Йова, дещо написано про Якова.

Зовнішній вигляд, час, місце, хто мав право брати участь, чи були там музика та спів, чи молилися люди – на все це шукаємо відповіді в Книзі Буття, яка є єдиним джерелом для дослідження служіння Богу, коли ще не було Закону.

Місце поклоніння Богу мало бути таким, щоб кожний, глянувши на нього, зрозумів, що саме тут потрібно вклонятися Богу. «І збудував Ной жертівника Господеві. І взяв він із кожної чистої худоби й з кожного чистого птаства, і приніс на жертівнику цілопалення» (Бут. 8:20).

Патріархи Старого Заповіту будували жертівники не з золота – то було кілька каменів, щоб можна було розвести багаття і принести цілопалення.

У Законі, на відміну від періоду, що передував йому, дуже чітко, до найменших подробиць вказано, як і що потрібно робити при жертвоприношенні. Нам не відомо, в який час проводились жертвоприношення в дозаконний період, ймовірно, вони робили це, коли мали бажання. Так само, на відміну від інших періодів, місце жертвоприношень вибиралось довільне: чи на Арараті, чи біля каменя Бет-Елу.

У патріархальних богослужіннях жертви приносили старійшини роду, і опосередковано можна вважати, що діти брали в цьому участь або принаймні мали чітке уявлення про хід служіння. Адже син Авраама запитує: «Ось огонь та дрова, а де ж ягня на цілопалення?» (Бут. 22:7).

А що ж відбувалось під час богослужіння? «І Аврам там прикликав Господне Ім'я» (Бут. 13:4). Аврам перш за все зробив жертівника і молився там, прикликаючи ім'я Господнє. З цитати, наведеної вище, ми знаємо, що Ной приніс жертву. Ще не було Закону, не було розписано, які жертви приносити, але Ной знав про розподіл на чистих і нечистих тварин.

Було в ті часи і поклоніння, яке не залежало від жертівника. «І Аврам дав йому десятину зо всього» (Бут. 14:20). Уже тоді існувало матеріальне служіння. Яків також говорив про необхідність сплати десятини, він визнавав це за служіння.

У Біблії абсолютно відсутня також інформація щодо використання музики та співу в служінні в першому періоді.

Бог служить людині

Ми вже говорили, що одне із визначень поняття богослужіння – людина служить Богу і Бог служить людині. У Бутті показано, як Бог відповідав людині, коли вона служила Йому.

«І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його...» (Бут. 4:4). Коли вони служили, Господь бачив це і вподобав жертву Авеля.

«По цих подіях було слово Господнє Аврамові в видінні таке: Не бійся, Авраме, Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика» (Бут. 15:1). Бог розмовляє з людиною.

«І відкрив Бог очі її, і вона побачила криницю води» (Бут. 21:19).

«І сталося по Авраамовій смерті, і поблагословив Бог Ісаака, сина його...» (Бут. 25:11). Це виражалось в матеріальному благословенні.

«І снівсь був Йосипові сон...» (Бут. 37:5). «І снівсь йому ще сон інший» (Бут. 37:9). Бог завжди знаходить можливість дати відповідь людям.

«І промовив Бог до Ізраїля в нічному видінні, і сказав: Якове, Якове! А той відказав: Ось я!» (Бут. 46:2).

Ці всі місця нам вкотре нагадують, щоб ми не забували, що Господь з нами розмовляє. Бо з часом люди стали публікою. Богослужіння перетворились на монолог. Люди промовляли щось, але в нікуди, і не було вже ніякої можливості Богу давати відповідь, тому що Церква одне заборонила, а іншого не зробила.

Служіння в Законі

Перший період, коли ще не було Закону, найдовший – він тривав 2600 років. Богослужіння було спонтанним, автономним, не залежало від місця чи часу, і відповіді від Бога були різноманітними.

Наступний період – Бог дає Мойсею Закон. Богослужіння проходило в пересувній скінії. Вона була зроблена саме так, щоб її можна було переміщати. Літургія відбувалась кожного дня, були і святкові богослужіння, і вся хронологія служінь була чітко прописана.

Крім передбачених богослужінь, ізраїльтяни могли принести жертву спонтанно. Але місце вони вже не вибирали, служіння мали відбуватись в скінії. У богослужінні участь брали дві групи, які радикально відрізнялися одна від іншої. З одного боку було священство, яке мало три ієрархії: первосвященик, священник і левит. Усі вони були представниками одного племені. З другого боку – народ. Обов'язково умовою богослужіння було принесення жертви.

«Промовляй до Ізраїлевих синів та й скажеш до них: Коли хто з вас принесе жертву для Господа зо скотини, то з худоби великої й худоби дрібної принесете вашу жертву (Лев. 1:2). Ми також бачимо, що при Законі людина мала віддавати частину того, що вона отримала від Бога: «А всяка десятина з землі, з насіння землі, з плоду дерева, Господеві воно, святощі для Господа!» (Лев. 27:30), так само, як це робилось в часи до Закону.

Дуже гарне богослужіння, про яке йдеться в Числах, – це благословення Аарона: «Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже! Нехай Господь засяє на тебе лицем Своім, і нехай буде милостивий до тебе! Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир!» (Чис. 6:24-26).

У Законі Мойсея (не плутайте зі служінням Давида) передбачалося виготовлення двох мідних труб, але їх використовували для закликів людей, тому ми не знаємо, чи застосовували спів та музику при служінні в скінії.

Висновки. Отже, з одного боку, Бог дозволяє спонтанність і свободу, а з другого, Він зацікавлений в систематичному богослужінні, коли в певний час люди регулярно приходять послужити Йому, коли приносять певні жертви.

Друге – порядок. Бог визначив, хто за що відповідає, яким чином приносяться жертви, яка хронологія подій.

Третє – це сталість: усі чоловіки мали приходити в Єрусалим тричі на рік. Господь показав, що для богослужінь потрібно обирати людей, які усвідомлюють свою відповідальність перед Богом, які пройшли певне навчання, яким відомо, як вшанувати Бога.

Тривалість. 40 років вони провели в пустелі, 57 років Ісус Навин завойовував землю, потім 300 років – час суддів, 40 років – час останнього судді, Самуїла, 40 років – правління Саула і 40 років – правління Давида. Увесь цей час богослужіння проходило в скінії.

Далі буде.

У ХХІ СТОЛІТТІ КОЖНА ВІРУЮЧА ЖІНКА – МІСІОНЕРКА, ПЕРЕКОНАНІ УЧАСНИЦІ РІЧНОЇ СЕСТРИНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

21-24 червня 2016 р. на Київщині під гаслом «Місіонерка ХХІ століття» пройшла Всеукраїнська жіноча конференція ЦХВЕУ

Близько 300 сестер з різних регіонів України прибули до с. Козина (в районі Кончі-Заспи), щоб разом провести три насичених подіями дні.

Віра і запашність Христова

Відкриваючи конференцію, завідувачка відділу жіночого служіння ЦХВЕУ Віра Деркач представила делегації, після чого свідченням поділилася Світлана Каленик – керівник київської делегації. Сестри молилися та дякували Богу за чудову нагоду бачити одна одну, разом служити і навчатися.

Гість конференції, старший пресвітер об'єднання церков м. Києва Анатолій Козачок проповідував на основі тексту з Євр. 11:11, мотивуючи сестер жити вірою, як це робили колись Сарра та інші жінки-героїні Біблії.

«Коли говоримо про віру, треба говорити і про те, які зусилля ми маємо докласти, щоб отримати своє чудо».

Ще один спікер – перший заступник старшого єпископа ЦХВЕУ, директор місії «Голос надії» єпископ Микола Синюк мотивував сестер завжди залишатися вірними та поблагословив бути місіонерками найперше у власному домі.

«У Біблії сказано: «Ми бо для Бога Христова запашність серед тих, хто спасається і тих, які гинуть» (2 Кор. 2:15). Завдання місіонера – нести запашність Христову. Але Бог користується людьми, які готові бути розбитими (як алебастрова посуда)», – зауважив єпископ.

Відтак Лідія Іванченко, відповідальна за сестринське служіння у Миколаївській області і член жіночої ради відділу жіночого служіння, поінформувала про порядок цілодобового молитовного ланцюжка, який сестри традиційно встановлюють на час конференції.

Сім складових благовісту

Ранок 22 червня розпочався молитовним зібранням, де своїми відкриттями та свідченнями ділилися сестри Ріта Федорчук, Людмила Козел і Світлана Овчаренко.

Після сніданку розпочалося ранкове служіння, яке не тільки дало поживу для роздумів, але й надихнуло і навіть окрило багатьох сестер. Служив завідувач

відділу благовісту Олександр Попчук. Він багатогранно і водночас детально змалював портрет жінки-місіонерки. Дав практичні поради, яким чином жінка може благовістити, як правильно будувати своє свідчення. А ще окреслив основні положення місії у сім'ї, дав поради, як приборкати свій язик.

«Наша проповідь має включати сім складових. Перше – це наш одяг (як личить святому); друга – вираз обличчя (мати вигляд спасенної людини); третє – це стан і вигляд наших будинків; потім – паркан; потім – наші добрі діла (люди мають знати, що віруючі добрі); потім – любов між нами; і нарешті сьома складова – мудре свідчення про Ісуса Христа», – навчав Олександр Іванович. Після семінару він помолився за духовне хрещення та обновлення у Дусі тих, хто ослаб, звершив молитву за зцілення.

Потім своїм свідченням ділилася гостя зі США Наталія Черниш. До заключної молитви підвів сестер пастор Андрій Юрченко.

На вечірньому служінні свідченнями ділилися Ольга Трюхан з Кривого Рога та Антоніна Оселедченко з Миколаєва. А Віра Деркач, викладаючи тему «Ми для Бога – Христова запашність», не лише пригадала, що говорить з цього приводу, а й зробила символічний подарунок учасницям конференції – пар-

фумовану воду. «Якщо ви дуже довго молитесь, то ніби збираєте дороге цінне народове миро у свою алебастрову посудину. Але вірте – настане день, коли ви розіб'єте цю посудину, і дім наповниться пахощами, і там буде Ісус».

22 червня також відбулося спілкування за напрямками служіння: молитовним, соціальним, навчальним та інформаційним.

Місіонерки ХХ століття

День 23 червня розпочався традиційно – з ранкової молитви. А після сніданку на учасниць чекав дуже цікавий спікер – кандидат історичних наук Михайло Мокієнко (молодший). Семінар, який мав одразу три підтеми – «Місія Бога», «Роль жінки в місії Бога» та «Жінки-місіонерки ХХ століття», містив багато вражаючих історичних фактів, прикладів з життя вірних Богу людей та наукових даних.

Олена Гнатюк зі США (уродженка Нововолинська) розповіла, як ще юною дівчиною потрапила місіонеркою у Карелію. І заповіла, що коли в серці палає бажання служити, то навіть недосвідченого Бог на-

править і використає дивовижним чином.

У другій половині дня відбулося спілкування за статусами: для дружин служителів, дружин віруючих та невіруючих чоловіків, розлучених, незаміжніх та вдів. На вечірньому служінні сестрам послужила відповідальна за жіноче служіння у Дніпровській та Луганській областях Лідія Безкровна. Вона говорила на тему «Служіння жінки у своєму домі».

«Треба побути в пустині, щоб навчитись»

Заключний день сестринської конференції, 24 червня, розпочався з двогодинного молитовного зібрання, під час якого сестри ділилися свідченнями та відкриттями, розчулено дякували Богові за те, що Він сьогодні являє Свою славу серед нас.

Під час урочистого закриття конференції основним спікером був старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко. Він проповідував про життєві пустелі, які трапляються на шляху віруючої людини: «Якби євреї, вийшовши із рабства, одразу увійшли у землю обітовану, то вони зробили б із неї Єгипет. Нам треба побути в пустині, щоб усвідомити хто ми і куди ми йдемо... Бог хоче, щоб ми стали людьми віри. Тому й написано: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму» (2 Тим. 1:7).

Насамкінець завідувачка відділу сестринського служіння ЦХВЕУ Віра Деркач запросила на сцену членів жіночої ради та відповідальних за служіння в областях. Вона щиро подякувала всім за докладені зусилля в організації цієї конференції та за щоденну роботу на місцях. А Михайло Степанович здійснив молитву та поблагословив у їхніх особах усе жіноцтво нашої Церкви.

Ірина Столяр.

Фото авторки.

МАЛИНФЕСТ-2016 – НАЙБІЛЬШ ОЧІКУВАНА ПОДІЯ РОКУ ДЛЯ МОЛОДІ ЦЕРКВИ ХВЕ УКРАЇНИ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Народний депутат, координатор молитовної групи у Верховній Раді України Павло Унгурян розповів про хід підготовки до святкування 500-річчя Реформації наступного року. «Ми маємо донести думку до громадян України, що лише реформація духа призведе до реформації країни. Не якась ідеологія, не беззівовий режим, не сексуальна орієнтація чи гендерна ідентичність, які нам намагаються нав'язати як високі стандарти, а реформація духа!».

Про п'ять основних тез Реформації, на яких і досі стоїть добробут західного світу, нагадав директор Східноєвропейського форуму Ярослав Лукасик.

«Реформація, 500-річчя якої ми святкуватимемо у 2017 році, охопила середньовічну Європу і стала запорукою її процвітання. Такі постулати, як Solus Christus – «тільки Христос», Sola Scriptura – «тільки Писання», Sola deo – «Закон Бога» та інші породили нові суспільні феномени. Зокрема, такі, як цінність особистості та права людини, поширення грамотності і формування національних культур, верховенство права і розвиток нових технологій та парламентаризм тощо», – наголосив спікер.

Словом на фестивалі ділився пастор церкви «Преображення Господнє» з міста Слов'янська Донецької області Віктор Куриленко. Він нагадав висловлювання англійського священика і письменника Чарльза Колтона: «Надмірності в юності – це вексель на старість, за яким доведеться платити з відсотками».

Пастор закликав молодь шукати особистих відносин з Богом, бути слухняними Його волі і не поспішати «займати посаду» передчасно. Як приклад нагадав історію Ісуса Навина, який звершив багато роботи, перейнявши естафету від Мойсея. І ніколи не бунтував проти свого попередника, оскільки був слухняний волі Божій.

Гість Малинфесту, старший єпископ Об'єднаної Церкви ХВЕ в Республіці Білорусь Сергій Цвор говорив про значення заклику Христа: «Візьми хрест свій і слідуй за Мною... І хто не бере хреста свого і не слідує за Мною, недостойний Мене».

«Людина, яка не відреклася себе, не може служити іншим», – підкреслив єпископ. – А ті, хто «взяв свій хрест», – не невдахи, а навпаки – щасливі люди... У нашого Господа буде достойна Наречена. І якщо ви хочете зберегти своє життя, то посвятить себе Христу та Євангелію, візьміть свій хрест і йдіть за Ним. Це єдиний шанс зберегти себе».

Єпископ незалежних церков Німеччини Йоганн Прайзель навчав про те, що означає бути громадянином небесного Єрусалима. На біблійних прообразах він окреслив принципи служіння у церкві.

А старший пастор об'єднання церков ХВЕ Хмельницької області Ростислав Мурах проповідував на основі тексту із Книги Ісуса Навина 24:15. «Ісус Навин

сказав євреям вибрати, яким богам вони будуть служити, а сам визнав: «Я та дім мій будемо служити Господеві». Вибери служити Господу!» – закликав єпископ. І нагадав три основні умови християнського життя: не повертатися до попереднього способу життя (у Єгипет); не залишатися на півдорозі у пізнання та служінні Богу; служити Господу на Його умовах.

Завідувач відділу освіти ЦХВЕУ Віктор Вознюк запропонував аудиторії урок з інтригуючою назвою: «Праведність Христа чи духовний секонд-хенд». Він окреслив такі проблеми самоправедності, як «перевиконання плану» (намагання додавати щось своє до Євангелія), спирання на досвід, самовпевненість, локальні стандарти тощо.

«Самоправедністю людина ніколи не досягне праведності Божої, але Бог-Отець дарує нам її в Сині Ісусі Христі. Його праведність – це пропуск у Царство Боже! – підкреслив спікер. – Праведність Божа в нашому житті – це питання щоденного вибору. Ми маємо активувати її у своєму житті кожного ранку, як користувач, включаючи комп'ютер, завантажувати операційну систему».

Семінари молодіжного руху «Щастя поруч» зібрали немало прихильників. Багато молоді прийшли послухати теми, які навчають правильних стосунків та допомагають розібратися з питаннями вибору майбутньої дружини (чоловіка).

Євангеліст Ростислав Радчук нагадав історію із 22-го розділу Євангелія Матвія, коли книжники та фарисеї запитували Христа про те, чи потрібно давати податок кесарю. І розповів історію, з якими йому довелося стикатися під час свого служіння.

«Наша ціль показує наше ставлення до справи, – наголосив старший пресвітер Житомирського обласного об'єднання церков ХВЕ Володимир Бричка. – Апостол

Павло сказав: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети (цілі) за нагородою...» (Фил. 3:13:14). Мати ціль – надзвичайно важливо! Коли ти працюєш без цілі, не знаєш, для чого робиш те, що робиш (наприклад, копаєш яму) – це суцільна кара. А коли знаєш, що копаєш фундамент під храм, то вже зовсім інший настрій».

Він закликав молодь вправлятися (тренуватися) в благочесті та піклуватися про власне серце: «Чи думаєш ти над тим, який задум мав Господь, коли творив тебе в утробі мами? А чи думаєш про те, який вираз обличчя буде в Господа, коли Він спрямує Свій «сканер» на твоє серце? Я б дуже хотів, щоб ви працювали над собою, досягнули цілі. Для цього спочатку поставте її, просто запитайте у Бога: «Ким Ти хочеш мене бачити?»».

Навідала Малинфест-2016 і член Ради молодих учених при Міністерстві освіти і науки України Ольга Романенко. Вона закликала молодь здобувати вищу освіту, популяризувати християнські цінності через наукові відкриття. «Ми хочемо створювати робочі групи для поширення християнських цінностей через науку», – підкреслила вона.

Пастор Київської церкви «Скинія» Рустам Фатуллаєв нагадав історію невістки ізраїльського патріарха Юди Тамари. Люди сприймали Тамару як блудницю, однак Бог не осуджував її. Чому?

«Ця жінка пішла на найгілше прини-

ження для того, щоб дати життя Перецу та Зераху». Пастор зауважив, що імена дітей, яких народила Тамара, означають «прорив» і «зоря». «Якщо ти хочеш мати прорив у житті, тобі потрібна Тамара. Тобі потрібно принизитися, – наголосив він. – Після приниження ідуть підвищення та благословення».

Єпископ Євген Сергієн з білоруського Гомеля проповідував на тему важливості Слова Божого. Він закликав молодь слухатися того, що говорить Бог. На прикладах з власного життя, показуючи, що Слово Боже живе й діяльне, священнослужитель заохочував бути чутливими до Слова. Бо Господь враховує бажання людини, яка слухняна Його Слово.

Бізнесмен і християнський телеведучий зі США Віктор Коструб говорив про милість та справедливість. Він нагадав історію пророка Йони, який вимагав від Бога справедливості. «Наше ставлення до

несправедливості визначає мої стосунки з Богом і людьми», – зауважив Віктор Коструб.

«Хто пам'ятає останніх трьох лауреатів Оскара? А хто пам'ятає людину, яка привела вас уперше до церкви? Ми не мусимо бути популярними і знаменитими, але маємо стати важливими для когось», – ця думка прозвучала під час однієї із секцій з Інтернет-євангелізму YesHEis.

Спікери не просто розповіли, що таке блогівіст в Інтернеті, але й закликали молодь молитися за тих, кому свідчать: «Благословення нашої території залежить від нас».

Керівник відділу благовісту ЦХВЕУ Олександр Попчук говорив на тему: «Будь керований Духом Святим». «Християнство – це віра чудес. Кожен народжений згори християнин є великим чудом», – підкреслив служитель.

Старший пастор об'єднання церков ХВЕ Івано-Франківської області єпископ Юрій Веремій наголосив, що кожен хрис-

тианин повинен виконувати волю Божу. За приклад маємо взяти апостола Павла, який ради Ісуса Христа був готовий на все.

Урочисте закриття Малинфесту, як і весь цьогорічний фестиваль молоді, показав: змінюються часи, змінюємося і ми. Єдине, що залишається незмінним, – це Божа благодать, якої ми всі потребуємо, у якій зростаємо і завдяки якій отримуємо силу та бажання служити один одному.

На Малинфесті-2016 було багато слова, здатного допомогти молоді визначити правильні орієнтири в океані під назвою «життя», багато хорошої хорової та інструментальної музики, багато знайомств і приємного спілкування... І сказавши йому: «До побачення», ми вже чекаємо на Малинфест-2017.

Хай наступний рік стане для всіх нас, усієї української молоді роком хороших змін!

Служба прес-центру ЦХВЕУ.

ТИ НЕПОВТОРНА...

Уже традиційно команда відділу жіночого служіння Церкви ХВЕ на чолі з відповідальною за сестринське служіння в Україні Вірою Деркач організує на Малинфесті роботу з дівчатами. До участі в заходах запрошують відомих спікерів і служителів, які розуміють особливості життя віруючої молоді і можуть допомогти порадами із досвіду власного життя і служіння.

Зокрема, гість зі США Джордж Давидюк не тільки підкреслив визначальну роль батька в житті дівчини у темі «Татова доня», але й від імені всіх татусів, які з якоїсь причини не відповідали стандартам Божого Слова, попросив прощення у дівчат і заохотив їх за будь-яких ситуацій шукати любові і сприйняття у найкращого Батька – Отця Небесного.

Під час ток-шоу «Татова доня-2» Віра Деркач, Оксана Малішук і Віктор Куриленко пояснили, як образ земного батька впливає на формування образу Батька Небесного, як задовольнити потребу в любові, якщо тата з якихось причин немає; як отримувати безумовну любов Бога і звільнитися від ран минулого.

Тема наступної зустрічі інтригувала – «Гм... гм... до шлюбу». Мова йшла про безпеку інтимних стосунків до одруження. А під час ток-шоу «Поцілунк до сліз» Валерія Чорнобай, Оксана Малішук та пастор з Ташкента Деніс Подорожний говорили про важливість збереження чистоти не лише тіла, але й розуму, емоцій і про важливість панування Господа Ісуса і в цій сфері життя молоді людини.

Розглядаючи тему «Краса доньки Царя», Анна Веренич переконувала присутніх у тому, що справжня краса дівчини – це гармонія внутрішнього ества і зовнішньої привабливості. І досягти цієї гармонії можна лише з Ісусом. А спеціальна гостя – Зоя Чамата провела майстер-клас з укладання волосся і дала кілька фахових порад щодо догляду за волоссям.

На підсумковому ток-шоу під назвою «Ти неповторна» дівчата змогли отримати відповіді на всі свої запитання.

На кожній зустрічі розігрувалися призи. Шкодуємо, що не всі учасниці могли отримати їх, але сподіваємося, що добрим подарунком для всіх стали розглянуті теми і відповіді на запитання, які задають далеко не в кожній церкві і не в кожній сім'ї.

Хай Бог допоможе вам, дорогі дівчата, триматися Божого Слова – це запорука вашого щастя.

Людмила Бендус.

ДИВО У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Історія надзвичайного пробудження

1949 року північну Великобританію потрясло велике пробудження, відоме під назвою «пробудження на Гібрайде».

Усе почалося на віддаленому від Британії архіпелазі островів дещо північніше Шотландії. Деякі аспекти цього пробудження настільки дивні й радикальні, що їх годі пояснити.

Після Другої світової війни церква на островах Гібрайде переживала таку духовну засуху, що літні люди ще не пам'ятали, щоб так мало людей відвідували зібрання. Дійшло до того, що в містечку Барвас на острові Льюїс в неділю до церкви приходило лише кілька старших людей. Молодь острова жила своїм життям і зовсім не цікавилася Богом.

Спостерігаючи за таким плачевним станом, дві сестри — Пеггі і Крістіна Сміт (одній було 82 роки, другій — 84) почали молитися за пробудження. І одного разу під час молитви Бог дав їм відкриття, що пробудження вже в дорозі. Одна сестра побачила видіння, як місцева церква заповнилася молоддю і якийсь незнайомий проповідник стоїть за кафедрою. Далі вона побачила, що весь острів Льюїс наповнився Божою славою і тисячі людей навертаються до Бога, особливо молодь.

Одержавши таке запевнення від Бога, сестри покликали місцевого пастора і порекомендували йому почати збиратися з лідерами і молитися за пробудження.

Пастор прислухався до рекомендації сестер і скликав всіх бажаючих до молитви. Вибравши місцеву клуню як місце зустрічі, вони почали збиратися тричі на тиждень.

Спочатку нічого незвичайного не відбувалося. Але минуло півтора місяця, і на одній з таких віщирних молитов підвівся молодий дякон і сказав: «Ми молимося за пробудження, але мені здається, що ми не готові прийняти його!». Він розгорнув Біблію і почав читати: «Хто зійде на гору Господню, і хто буде стояти на місці святому Його? У кого чисті руки та щире серце...» (Пс. 24:3).

Зробивши паузу, він заплющив очі, зняв руки високо до неба і голосно вигукнув: «Господи, чи чисте моє серце? Чи чисті мої руки?». Після цих слів ніби блискавка вдарила його, він звалився на підлогу і завмер.

У цю мить щось сталося в духовному світі. Дух Святий зійшов з величезною силою на увесь острів Льюїс, і всі його жителі пережили велике потрясіння. В одну мить людей повсюдно переповнили страх перед вічністю і бажання каятися у своїх гріхах. Не розуміючи, що сталося, весь острів прийшов у рух.

Того вечора близько 100 молодих людей танцювали на дискотеці і, звичайно, не думали про Бога. Багато з них були під впливом алкоголю. Аж раптом (потім виявилось,

що це сталося точно в ту хвилину, коли Дух Святий зійшов на дякона в клуні) Божя сила зійшла на танцювальний майданчик. Усі до одного відчули велике осудження за свої гріхи. Вимкнулася музика, зала спорожніла за хвилину... Уся молодь буквально вибігла з приміщення і рушила в бік церкви, не знаючи, що з ними коїться. Дорогою багато падали на узбіччя, били себе в груди і просили Бога помилувати їх.

За день до цієї події сестри Сміт попросили пастора, щоб він покликав мандрівного проповідника Дункана Кемпбелла, бо їм було відкрито, що саме через нього Бог принесе велике пробудження на цей острів. Коли пастор послав запрошення Дункану, той відмовився прийти, посилаючись на свій дуже стислий графік. Коли пастор повідомив про це сестер, вони сказали: «Не турбуйся, Бог каже, що завтра Дункан Кемпбелл буде тут».

За свідченням самого Дункана, після розмови з пастором всі його плани поламалися, тому він зателефонував пасторові і повідомив, що приїде.

Коли Дункан Кемпбелл приплив на острів, то відразу ж відчув надзвичайну присутність Божу. Його зустріли місцевий пастор і, попри те, що була вже 11-та година вечора, запропонував піти на молитву в церкву.

Коли вони прийшли на молитву, то, на їх спільне здивування, церква була забита людьми. Ледве пробравшись наперед, вони побачили сотні людей, які ревно молилися до Бога і благали Його про милість (близько 600 людей запихалися в невелике приміщення). На проході лежала молода дівчина і кричала на весь голос: «Господи, помилуй мене!».

Серед розгублених жителів містечка Барвас були і ті сто молодих людей, що прибігли сюди з дискотеки. Найцікавіше, що ніхто не міг пояснити, хто їх покликав і навіщо вони прийшли до церкви так пізно, адже ніякого зібрання не було назначено. Деякі розповідали, що вони вже полягали спати, як раптом відчули велике бажання йти до церкви, тому знову одягнулися і прибігли сюди.

Після довгої молитви, десь о четвертій ночі, проповідник Дункан Кемпбелл вирішив закінчити зібрання і йти відпочити. Але як тільки він вийшов на вулицю, до нього підійшов сержант поліції і сказав: «Пасторе, чи можете ви негайно підійти в поліцейську дільницю?». «А що трапилось?» — запитав пастор. «Я сам нічого не можу зрозуміти, — відповів поліцейський. — Там, біля дільниці, зібралось близько 400 людей, які кричать і ридують. Я не знаю, що відбувається, може, ви зумієте їм допомогти?».

Коли Дункан йшов до поліцейської дільниці, дорогою в темряві він почув воляння людей, які стояли на узбіччі дороги на колінах і благали про Божу милість. Коли пастор прийшов туди, він побачив натовп людей, які прийшли з навколишніх сіл і містечок (деякі подолали 15-20 кілометрів пішки), і ніхто з них не міг пояснити, що саме їх привело туди вночі. Усі люди були у великій агонії, багато з них били себе в груди і кричали: «Господи, помилуй мене!». (Як з'ясувалось

пізніше, навпроти поліцейської дільниці стояв котедж сестер Пеггі і Крістін Сміт, і невидима сила як магніт притягувала туди людей з усього острова).

Багато з тих, хто прийшов, перед тим були п'яні, але моментально отверезіли і прибігли туди в жаху, шукаючи свободи. Один чоловік лежав на землі і кричав: «Господи, я такий великий грішник, що навіть пекла не гідний! Покарання в пеклі — це надто великий привілей для мене!..»

Людей переповнювало почуття святості, і всі благали про помилування.

Пастор підійшов до одного чоловіка і запитав: «Що сталося?». «Я не знаю, — відповів той. — Я вже лягав спати, як раптом збагнув всю свою гріховність і відчув велике бажання одягнутися і йти сюди, у Барвас...»

Наступного дня Дункана запросили до поселення за 30 кілометрів від Барвасу, в тамтешню церкву для молитви. Коли він туди прибув, то виявив, що до церкви прийшло близько тисячі чоловік, які схлипуючи благали Бога про помилування. І, як це було і в Барвасі, ніхто перед цим не кликав людей до церкви...

Так почалося велике пробудження...

Особливістю цього пробудження було те, що ніхто нікого не запрошував до церкви, усі просто збиралися спонтанно. Ніхто не об'являв місце і час зібрання, ніхто нікого не змушував каятися, люди самі, відчуваючи свою гріховність, найчастіше ще по дорозі до церкви, ставали на коліна і благали помилування.

Це надзвичайне пробудження тривало три роки, поки весь архіпелаз Гібрайде не був охоплений Божою славою. Але найцікавіше, за свідченням пастора Дункана, те, що 75 відсотків людей віддали своє життя Богові ще по дорозі до церкви.

За дослідженнями істориків Гібрайде входить у трійку найбільших пробуджень у Великобританії нарівні з такими рухами, як пробудження Евана Робертса і пробудження Дюна Веслі.

Три головні складові цього пробудження:

Перше: все почалося з клопотання сестер Пеггі і Крістін Сміт. Вони побачили потребу, і їх взяла ревність. Незважаючи на те, що за станом здоров'я і через свій вік вони не могли ходити до церкви, вони все ж стали в проломі за свій острів.

Бог може використати тебе в будь-якому віці.

Друге: радикальна молитва дякона в клуні. Бог використав відданість цього молодого чоловіка, і той став каталізатором великого пробудження. Дух Святий зійшов саме під час пристрасної молитви дякона.

І третє: служіння пастора Дункана Кемпбелла. Щоб підтримати і поширювати пробудження, Бог використав мандрівного місіонера. Спланувавши свою поїздку на десять днів, проповідник Дункан змусив був змінити свої плани і залишитися там на три роки.

Дуже часто пробудження спалахує і зразу згасає. Завжди потрібні люди, які зможуть підтримувати і збалансовувати рух.

НАЙБІДНІША КРАЇНА СВІТУ ПЕРЕЖИВАЄ НЕЧУВАНІЙ РУХ БОЖИЙ

Останнім часом країна Зімбабве була відома своєю найбільшою фінансовою кризою і асоціювалася зі словами «корупція», «бідність», «гіперінфляція». Але мало хто знає, що сьогодні Зімбабве переживає нечуване досі пробудження, яке почало змінювати духовну атмосферу по всій країні.

Спочатку трохи історії. У Зімбабве живе близько 13 мільйонів чоловік, і країна тривалий час мала доволі посередню економіку в Африці. У Зімбабве

видобувають золото, діаманти, там також розміщені найбільші у світі запаси платини.

2006 року країну накрила нечувана криза. Почалася інфляція, і як наслідок відбулося знецінення місцевої валюти. Люди бідніли на очах... Попри всі зусилля уряду 2008 року ситуація ще погіршилася, гіперінфляція становила 112 тисяч відсотків!

Гроші настільки знецінилися, що у 2008 році центральний банк надрукував банкноту номіналом 200 мільярдів зімбабвійських доларів! Уявіть собі цифру з 11 нулями! Це абсолютний антирекорд у світі!

Дійшло до того, що у 2009 році уряд від безвиході скасував місцеві гроші і дозволив розраховуватися в магазинах валютами інших країн. Так в обігу появились долари США, євро і південноафриканська валюта — ранд! Ситуація в країні була не те що плачевна, а, м'яко кажучи, катастрофічна!

І ось посеред цього хаосу і кризи, коли, здається, не було видно ні кінця ні краю цьому жаху, Бог почав надприродно рухатися.

У 2008 році 30-літній пастор Еммануїл Макандіва вирішив відкрити нову церкву в столиці Зімбабве Харарі, щоб досягати побитих горем людей. До цього він був мандрівним євангелістом.

За кілька тижнів церква почала зростати. Яку би залу вони не орендували, через кілька місяців вона не вмщала охочих послухати Слово Боже. Дійшло до того, що люди почали приходити за дві години до зібрання, щоб зайняти місце.

У 2011 році, під час щорічної конференції, Еммануїл Макандіва (його проповіді англійською мовою можна послухати на You Tube) уперше наповнює головний 60-тисячний стадіон країни. До цього стадіон був заповнений всього раз, коли місцева збірна команда по футболу грала проти Бразилії. Сьогодні кожної неділі 50 тисяч людей збирається на зібрання цієї досить молоді церкви.

Недавно місцеві газети повідомили приємну новину, коли на одному зібранні пастор обвінчав 606 пар одночасно! У 2012 році міністр туризму Зімбабве публічно заявив, що ця церква — туристичний об'єкт країни номер один, її відвідують сотні тисяч людей щорічно.

Наслідки пробудження сьогодні видно в усьому. Починаючи з 2013 року економіка Зімбабве показує зростання! Країна почала змінюватися не тільки духовно, а й фізично. Ще вчора там були голод, безробіття і прокляття, а сьогодні приходять процвітання і піднесення.

«Бо темрява землю криває, а морок — народи, та сяє Господь над тобою, і слава Його над тобою з'являється!» (Іс. 60:2).

Дуже часто коли ми вже не бачимо виходу, коли здається, що негативним новинам не буде кінця, Бог починає рухатися. Сьогодні наша країна переживає нечувану кризу, але я вірю, що в Бога є Свої плани відносно цього. І в ці тривожні і непевні дні почнімо готуватися до великого пробудження.

Р. С.

Ми вживаємо в церквах слова і вирази, які більше ніде не вживаються. На перший погляд, ніякої шкоди тут нема — ці слова мають добре духовне значення.

Але, все-таки, вибір слів має величезне значення. І ось чому.

Церковний сленг ділить людей на «своїх і чужих»

Уявіть, що ви вперше прийшли до церкви. На паркуванні для вашої машини знайшовся місце в першому ряду. Привітний чоловік біля входу притримав вам двері. У холі вам запропонували безплатну каву. З пампушками! Про таке можна тільки мріяти!

А потім ви заходите в залу для зібрань, займаєте вільне місце, і тут всі мов за командою починають вигукувати щось голландською мовою. Звісно, це виглядатиме дивно, якщо тільки ви не в Нідерландах. Але таке часто трапляється у наших церквах. Той арсенал слів і фраз, які злітають з наших уст, може вразити людину, котра нічого не знає про церкву.

Обережно: ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЖАРГОН!

Приклад такої ситуації знаходимо в Біблії. Пилип зустрічає чоловіка з Ефіопії, що читав Книгу пророка Ісаї. Коли Пилип запитує, чи розуміє чоловік те, що читає, той відповідає: «Як же можу, як ніхто не напугує мене?». Тоді Пилип пояснює йому зміст уривку і принагідно розповідає про Ісуса. Чоловік хотів дізнатися про Бога — він читав Писання по дорозі додому, повертаючись з богослужіння з Єрусалиму, але він повинен був почути про Ісуса на зрозумілій йому мові. І в нас є можливість допомогати новачкам так, як це зробив Пилип (див. Дії 8:26-40).

Коли людина вперше заходить до церкви, вона ризикує. І якщо з нею починають розмовляти на абсолютно незнайомій мові, то доволі швидко вона вирішить, що «віра» нагадує такий собі елітний клуб, де тільки членам відомий секрет таємного рукописання.

А ось якщо вона почує звістку про Христа, в якій їй буде зрозумілим кожне

слово, і вона усвідомить, як тісно ця звістка пов'язана з її життям, тоді, можливо, її життя зміниться назавжди.

Суть в наступному: якщо ми хочемо, щоб до нас приходили люди, то треба спілкуватися з ними так, щоб їм все було зрозуміло. Ніхто не зобов'язаний вивчати нову мову, щоб відвідувати церкву. Не повинно бути ніяких обов'язкових умов для прилучення до Тіла Христового.

Церковний сленг робить нас несправжніми

Жаргонізми можуть нашкодити не тільки новачкам, а й тим, хто вже звик до їх вживання. Уявіть собі ось такий діалог:

— Привіт, брате, як діла з хідінням в Дусі?

— Та, по-різному, брате. Мені треба менше противитися Духові, щоб показати більше плодів.

— Круто!..

Ніби, все нормально. І можливо, брат навіть сказав правду. Але якщо задуматися, а що конкретно він сказав? Та нічого.

Хоча й використовував для відповіді дуже духовні фрази.

А що, коли його діла насправді, йдуть зовсім не круто? Що, коли брат бореться з дуже серйозною проблемою, але йому легше сказати розумну духовну фразу, щоб друзі подумали, ніби з ним все гаразд. Що, коли йому дуже хочеться в глибині душі, щоб хтось дізнався про його проблему, але при цьому продовжував любити його?

Ми потрібні один одному. Якщо ми хочемо розвиватися, то нам необхідно підтримувати відверті і чесні стосунки з іншими віруючими. Розповідати про негативні сторони свого життя іншій людині і без того тяжко, а вже якщо в церкві всі розмовляють «християнською» мовою, то це іноді просто неможливо зробити.

Бог бачить всіх і любить всіх однаково. Якщо ми хочемо любити один одного так само, як Бог, то необхідно бути справжніми. Не потрібно ховатися за беззмістовними, хоча на вигляд і духовними фразами.

Просте рішення

Жаргон — це не зло. Це не гріх. Але він може обернутися для нас злом. Тому, роздумуючи про те, як ми говоримо, задаймо собі два запитання:

Чи зрозумілі мої слова іншій людині? Чи мають вони той же смисл, який я в них вкладаю?

Мова важлива в очах Бога. Коли люди не послушалися Бога і почали будувати Вавилонську вежу, як Він покарав їх? Він змішав їх мови і позбавив можливості розуміти один одного (1 М. 11:1-9). А коли Дух Святий зійшов на віруючих в день П'ятидесятниці, що сталося? Вони заговорили на мовах, і кожний чув і розумів свою говірку (Дії 2:1-13).

Наші слова мають силу, яку ми можемо спрямувати або в правильне русло, або на шкоду. У нас є здатність або привабити в церкву людей, або відлякати їх. Ми можемо або бути чесними і зміцнювати наші стосунки, або залишити все на рівні чергової усмішки.

Якщо ми ретельно підбираємо слова, перш ніж промовити їх, ми можемо зробити багато добра і бути такими, яким завжди був Ісус, — справжніми.

СКАРБЬ СЕРЦЯ

Залежно від характеру люди схильні до різних подій ставитися по-різному. Одні оцінюють усе з позитивних позицій – про таких кажуть «оптимісти», інші – переважно з негативних, цих називають «песимістами». Одні дивляться на все критично, інші – емоційно-захоплено, одні надають особливого значення одним речам, інші – іншим, і це призводить до протистоянь і конфліктів, коли треба приймати якесь важливе спільне рішення.

Існує така поширена мудрість, що істина міститься десь посередині. І дійсно, коли йдеться про сутю технічні питання, що не торкаються моралі, часто шляхом компромісів вдається досягати згоди. Інша річ, коли конфлікт переходить у площину сумління і власних інтересів. Тоді правило «золотої середини» виявляє свою повну непридатність. Як можна знайти «золоту середину» між правдою й брехнею, між спасінням і погибеллю, між законами царства темряви і законами Божими?

Придивляючись до поведінки навіть хороших, за людськими поняттями, світських чоловіків і жінок, бачиш: компроміси досягаються ними переважно мірою за рахунок поступок злу. Зло ж не поступається ніколи, воно не здатне «подобришати», а може лише прикрасити себе якимись зовнішніми атрибутами добра, може, і часом досить успішно, маскуватися під добро.

Воно інколи й відступає, бо доводиться рахуватися з силою – єдине, з чим воно здатне рахуватися, але ніколи й на децицію не змінює своєї суті. Саме тому світська людина у своїх справах не має справжньої свободи вибору, бо хіба ж то свобода, коли ти змушений вибирати між більшим злом і меншим!

Зробивши такий вибір, люди потрапляють на територію, де все вже настільки перемішане, що практично неможливо відрізнити правду від кривди, хороше від поганого. Далі диявол приковує людей, як колись Самсона, до своїх сатанських жорен, які у своїй невпинній круговерті перемелюють усе,

що туди потрапляє. Люди, вже осліплені й оглухлі від напруження в гуркоті подій, що без кінця міняються, несвідомо підпадають під вплив диявольських сил, залишаючись, однак, у переконанні, ніби володіють свободою.

На превеликий жаль, у такому стані нерідко опиняємося й ми, віруючі. Як нам уберегтися?

Господь постійно вчить нас через Слово Своє, через стосунки в сімейному колі, через події суспільного життя. Під час останніх виборів цікаво було спостерігати за людьми. Один брат жадібно хапає газети, не відривається від телевізора, час від часу вибухаючи обуренням на адресу якоїсь політичної сили. Питаю: «Брате, може, не варто собі так перейматися, адже ми не судді їм? А якщо судимо, то хіба то не гріх?». – «Та знаю! – з досадою відказує брат. – Вже скільки разів кався, але ж не можу втриматися. Ти почитай лишень, що вони пишуть!».

Ось сестра з тієї ж церкви. Теж усе перечитує й стежить за подіями – мовчки, але останній місяць перед голосуванням не пропускає жодного молитовного зібрання і два рази на тиждень відвідує нічні молитви.

А ось ще одна сестра. З задоволеною посмішкою виймає з поштової скриньки пачки газет та реклами: «Слава Господу! Скільки паперу є на обгортки, на цілий рік вистачить!». – «То ти що, сестро, зовсім не цікавишся, що в країні діється? Певно, й голосувати не підеш?». – «Чому? Піду. Я вже давно своє рішення прийняла і тепер не читаю нічого – щоб спокуси не було. Про когось подумаєш погано, когось не втримаєшся та осудиш, а навіть мені це?».

Усі троє – хороші християни, але яка між ними різниця! Кожен у своїх діях виявляє свій характер. Ісус казав: «Добра людина з доброї скарбниці серця свого виносить добре, а зла людина зі злої скарбниці серця свого виносить зле» (Лк. 6:45). Йдеться, звичайно ж, не про матеріальне і навіть не про ті духовні скарби, що ми збираємо собі на небі.

Слово, перекладене у нас як «скарб», грецькою мовою означає «сховище». Отже, сховище нашого серця. Що ми зберігаємо там, тим і користуємось у

повсякденному житті, те й виявляється через наші вчинки і слова, особливо ж у якихось небуденних обставинах.

Якщо у серці ти ховаєш гнів, роздратування, нетерпимість, то обов'язково на комусь та й вимістиш зло. Якщо у сховищі твоєму зберігається заздрість, то ти не обминеш недобрим якщо не словом, то думкою багатого, успішного, вродливого. Маючи певне честолубство, не втерпиш, щоб не розповісти комусь про свої успіхи, здібності, про те, як тебе по-особливому любить Бог.

«За всяке пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь у день суду» (Мт. 12:36). Навіть за слово! Чому так суворо? Бо уста промовляють від того, чим наповнено серце.

Ми не приходимо до Бога порожніми, ми щось завжди маємо у своєму сховищі. Минають роки, щось туди кладемо нове, здобуте вірою, але як часто буває: старе, непотрібне, те, що вже давно перетворилося на сміття, продовжуємо зберігати. Уявімо собі: коштовна перлина серед дешевих поіржавілих брошок та сувенірів. Чи не втрапить вона свою цінність – пошкрябана, забруднена, позбавлена належної оправи? Чи довго зберігатимуться у скарбниці нашого серця мир Божий, терпіння, смирення, якщо там вируватимуть, скажемо так, не надто праведні пристрасі? Чи втримаємо ми в повноті свою віру, якщо запакуюмо її в бажання того, що не передбачив для нас Бог? Чи наповнимо свою скарбничку любов'ю, коли там і місця для неї майже нема серед прилого мотлоху «великих» цінностей нашої «старої людини»?

Цар Саул був помазанцем Божим, але що носив він у своєму серці? Ненависть, заздрість, ревності, пожадливість, непослух та багато іншого. І хоча час від часу підступав до нього жаль з приводу скоєних гріхів, навіть каяття, у певні моменти з'являлося духовне прозріння, навіть Божі дари, але сам він не робив жодної спроби звільнитися від того негідного, на що йому вказував Бог. І тому добрі наміри його та Божі благодаті, перемішавшись з різним непотребом у його серці, втратили свою силу.

Цар Ахав час від часу переживав глибоке смирення, Бог бачив це і прощав

йому, відмінюючи свої вироки, але та покора дуже швидко розчинялася в бруді його душі і не приносила йому жодної користі. Сувора Божя кара таки спіткала царя.

Книга Псалмів натомість дає нам поняття про те, які скарби плекав у собі інший цар – Давид. Добре розуміючи, що у брудній чаші чистої води не збережеш, Давид просить: «Створи в мені чисте серце, Боже, і віднови в мені духа правого» (Пс. 51:10). Єврейське слово, що перекладено «правий», означає «стояти непохитно, бути утвердженим». Тож тверда віра може зберігатися лише в очищеному серці. У скарбниці свій Давид беріг Слово Боже, горів великим бажанням виконати заповіді Його. «Я я люблю Закон Твій! Роздумую про нього цілий день» (Пс. 119:97). «А я люблю Твої заповіді більше від золота» (Пс. 40:8, 119:47, 127 тощо).

Будучи царем і багатою людиною, спостерігаючи за життям царів сусідніх держав, Давид мав величезні спокуси накопичувати багатство, примножувати свої статки для слави в очах інших правителів та народів, але він добре знав, яке небезпечно багатство для людини, істинно відданої Богом: «Нахили серце моє до заповідей, а не до наживи; відверни очі мої від марноти» (Пс. 119:36-37). Чи чує Господь від нас хоча б раз за багато років такі прохання?

На відміну від Саула, який понад усе переймався збереженням своєї влади, Давид віддає все у руки Божі. «Чекають безбожні, щоб мене погубити, а я роздумую про Твої постанови» (Пс. 119:95). Життя свого він не мислив інакше, як у тісному єднанні з Господом, постійно вивіряв свої плани з планами Божими (Пс. 119:59).

Найбільшим завданням Давид вважав виконання своєї місії на землі, визначеної Творцем, це було сенсом його існування, його земним щастям. «Покажи мені, Господи, дорогу наказів Твоїх, і я буду держатись її до кінця життя» (Пс. 119:33). «У постановях Твоїх моя радість...» (Пс. 119:16).

Серце Давида було наповнене бажанням прославити Небесного Отця: «Опівночі я встаю прославити Тебе...» (Пс. 119:62, 175 та ін.), щирою вдячністю Йому навіть тоді, коли приходили страждання: «Добре мені, що я постраждав, щоб навчитися законам Твоїм» (Пс. 119:71). Як безцінний скарб беріг Давид у своєму духовному сховищі одкровення

Духа Святого, роздумував над ними, вивіряв за ними свої вчинки: «Світанок я випередив та й кличу, Твого слова чекаю» (Пс. 119:147-148).

У всі часи віруючі люди терпіли з боку поган глузування і зневагу – не уник цього і Давид попри своє високе становище, але він далекий від того, щоб комусь помститися, чи силою утвердити свій авторитет: «Відверни Ти від мене зневагу та сором, бо Твоїх свідочств дотримувався я» (Пс. 119:22). Навпаки, серце його болить за людей, що не приймають благодаті: «Потоком ллютьсся слези з очей моїх, бо люди не додержуються закону Твого» (Пс. 119:136, 139).

Не менш захопленими збирачами духовних скарбів були апостоли. На жаль, ми не дуже багато знаємо про їх особисте життя, але достеменно відомо, що найбільшим своїм надбанням вони вважали те, що Господь довірив їм служіння Йому. Щоб виправдати цю довіру, вони з радістю відмовлялися від будь-якого життєвого комфорту та й саме життя своє готові були принести в жертву. У далеких подорожах по цілому світові, у великому терпінні, в бідах, в утисках, у скорботах, у побоях, в ув'язненнях, у трудах, у недосипаннях, у молитвах і постах збирали вони дорогоцінні перлини чистоти, мудрості, смирення, доброти, любові Божої, складаючи їх у скарбнички своїх сердець.

Дивовижні цінності збирав у своєму зовні непоказному «глиняному посуді» апостол Павло. Вміщав він у серці своїм всі душі, «народжені» ним через благовіст (2 Кор. 7:2). Плекав «мертвість Ісусову» (2 Кор. 4:10) – у ній знаходив для себе джерела справжнього життя, величезну славу Божу і силу Його (2 Кор. 4:7). Був апостол власником і такого «діаманту», цінні якому жоден із людей скласти не може. У Посланні до галатів (2:20) він пише: «І вже не я живу, а Христос живе в мені, а що живу тепер у тілі, то живу вірою в Сина Божого».

Ось який безцінний діамант беріг у своїй сердечній скриньці апостол. Усе, що не було гідне цього, він безжалюно викинув геть. «Тож усе я вважаю за ніщо ради переваги пізнання Христа Ісуса Господа мого, для Якого я відкріс від усього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:8).

Оце він – найкращий приклад для нас.

V. K.

НЕ ОДІЖ ДЕРІТЬ...

Нерідко у Святому Письмі згадуються ситуації, в яких люди роздирали свій одяг, у такий спосіб виражаючи свої глибокі емоції, важкі, нестерпні переживання – горе, приниження, обурення, жалобу, розпач, сумніви та невір'я народу, безвихідь, особисті трагедії, втрату найрідніших та найдорожчих людей тощо. Згадаємо про найважливіші із них.

Рувим, один із синів патріарха Якова, хотів врятувати свого брата Йосипа від злих задумів інших братів. «І коли проходили мідіяніти, купці, то витягли й підняли Йосипа з ями. І продали Йосипа з ями. І продали Йосипа ізраїльтянам за двадцять срібняків, а ті повели Йосипа до Єгипту. А Рувим вернувся до ями, аж нема Йосипа в ямі! І розірвав він одягу свою...» (Бут. 37:28-29).

Яків, коли побачив закривавлений та подертий одяг свого сина Йосипа, сказав: «Вбрання мого сина... Дикий звір його з'їв... Справді розшарпаний Йосип!». І роздер Яків одіж свою, і зодягнув веретиче на стегна свої, і багато днів справляв жалобу по синові своєму... І зачали всі сини його та всі дочки його потішати його. Але він не міг утішитися та й сказав: «У жалобі зійду я до сина мого до шеолу» (Бут. 37:33-35).

Рувим роздер одяг свій, зрозумівши, що безсилий запобігти тому, що сталося з Йосипом. Батько Йосипа Яків так само виразив невимовний біль свого серця за втраченим сином.

Один із найвірніших Богів чоловік – Йов, коли до нього прибіг посланець і повідомив: «Сини твої та дочки твої їли та вино пили в домі свого первородженого брата. Аж раптово надійшов великий вітер

з боку пустині, та й ударив на чотири роги дому, і він упав на юнаків, і вони повмирали», також «роздер плаща свого, й обстриг свою голову, та й упав на землю, і поклонився...» (Йов. 1:18-20).

На вісникові, який прибіг до первосвященника Ілія повідомити лиху звістку, був роздертий одяг. Коли «воювали филистимляни. І був побитий Ізраїль, і кожен утік до свого намету. І та поразка була дуже велика. І впало з Ізраїля тридцять тисяч піхоти. А Божий ковчег був узятий, і два Ілієві сини, Хофні та Пінхас, полягли», то «побіг один веніамінець із бою, і прибув того дня до Шіло; а одежа його була подерта, і порошок на голові його» (1 Сам. 4:10-12).

Суддя ізраїльського народу Іфтах перед однією із вирішальних битв з ворожим народом склав «обітницю Господеві й сказав: «Якщо справді даси Ти Аммонових синів у мою руку, то станеться – виходячий, що вийде з дверей мого дому навпроти мене, коли я вертатимусь з миром від Аммонових синів, то буде він для Господа, і я принесу його в цілопалення» (Суд. 11:30-31). І сталося згодом: «Прийшов Іфтах до Міцпи до свого дому, аж ось виходить навпроти нього дочка його з бубнами та танцями! А вона була в нього тільки одна – не було в нього, окрім неї, ані сина, ані дочки. І сталося, як він побачив її, то роздер одягу свою та й сказав: «Ах, дочко моя! Ти справді повалила мене, і ти стала однією з тих, що нещасливілять мене. Бо я дав Господеві обіта, і не можу відмовитися від нього» (Суд. 11:34-35).

Мойсей та Аарон зіштовхнулися зі страхом єврейського народу: «І сказала до них вся громада: «О, якби ми померли були в єгипетськім краї, або щоб ми померли в цій пустині! І нащо Господь провадить нас до того краю, щоб нам попадати від меча? Жінки наші та діти наші стануть здобиччю... Чи не краще нам вернутися до Єгипту? І сказали вони один до одного: «Оберімо собі голову та й вертаймося до Єгипту!». І впали Мойсей та Аарон на обличчя свої перед усім

збором громади Ізраїлевих синів. А Ісус, син Навинів, та Калев, син Єфуннеїв, із тих, що розвідували той край, пороздирали одягу свою, та й сказали до всієї громади Ізраїлевих синів, говорячи: «Той край, що перейшли ми по ньому, щоб розвідати його, край той дуже-дуже хороший! Якщо Господь уподобає Собі нас, то впровадить нас до того краю, і дасть його нам, край, який тече молоком та медом. Тільки не бунтуйтеся проти Господа і не бійтеся народу того краю, бо вони – хліб для нас!» (Числа 14:2-9).

Цар Йосія рвав на собі одяг, усвідомлюючи ганебне становище народу після зачитаних йому слів зі Святого Письма: «І сталося, як цар почув слова Книги Закону, то роздер свої шати... І наказав цар священникові Хілкїї, і Ахікамові, Шафановому синові, і Ахборові, Міхаїному синові, і писареві Шафанові, і Асаї, царевому слугі, говорячи: «Ідіть, зверніться до Господа про мене й про народ, та про всього Юду, про слова цієї знайденої книги. Великий-бо гнів Господній, що запалився на нас за те, що батьки наші не слухалися слів цієї книги, щоб робити все, що написано про нас» (2 Цар. 22:11-13).

Рванням одягу виражали свій сердечний біль апостоли Павло і Варнава, зустрівшись з ідопоклонством людей: «А люди, побачивши, що Павло вчинив, піднесли свій голос, говорячи по-лікаонському: «Боги людям вподобилися. Та до нас ось зійшли!». І Варнаву вони звали Зевсом, а Гермесом Павла, бо він провід мав у слові. А жрець Зевса, що святиня його перед містом була, припровадив бики та вінки до воріт та й з народом приносити жертву хотів. Та коли про це почули апостоли Варнава й Павло, то роздерли одежі свої, та й кинулися між народ, кричачи та говорячи: «Що це робите, люди? Та ж і ми такі самі смертельні, подібні вам люди, і благовістою вам, - від оцих ось марнот повернутись до Бога Живого, що створив небо й землю, і море, і все, що в них є» (Дії 14:11-15).

До речі, первосвященник не мав права розривати свій одяг. Закон левитів під загрозою смерті забороняв це (Лев. 10:6, 21:10). Очевидно, це повинно було означати стримання первосвященника та зосередження Божої уваги на його серці, внутрішніх пере-

живаннях та поглядах, які не бачить людське око, але за якими спостерігає Господь. Адаже для Нього важливіші мотиви, а не сама поведінка.

Та попри це під час суду над Ісусом Христом первосвященик Кайяфа роздер свій одяг, почувши з Його уст слова, в яких, на його погляд, була богозневага: «Промовляє до нього Ісус: «Ти сказав... А навіть повім вам: відтепер ви побачите Людського Сина, що сидітиме праворуч сили Божої, і на мхарах небесних приходитиме!». Тоді первосвященик роздер одягу свою та й сказав: «Він богозневажив! Нащо нам іще свідки потрібні? Ось ви чули тепер Його богозневагу!» (Мт. 26: 64-65).

В Ісусі Христі Кайяфа не розпізнав Спасителя, Господа, а лише бачив свого опонента, суперника, конкурента, більше того – ворога. І його лють, заздрість та формальність служіння виразились в роздертому одязі. Показовість протесту так званий «богозневази» для нього була важливішою, аніж виконання вимоги закону священства.

Те, що людина роздирає свій одяг перед Господом, не було цінним в Його очах, якщо за цим не було справжнього болю та смутку. Тому одного разу, коли в ізраїльтян залишилися від стосунків із Богом лише форма та обряд, Він звелів Своєму народові: «Верніться до Мене всім серцем своїм, і постом святим, і плачем та риданням! І деріть своє серце, а не свою одіж, і наверніться до Господа, вашого Бога, бо ласкавий Він та милосердний, довготерпеливий та многомилостивий, і жалкує за злом!» (Йоїла 2:12-13).

Ніні не бракує кайяф. Багато гучних промов і пафосних закликів жити чесно, справедливо, без фальші, за Словом Божим. Водночас спостерігаємо за тим, як деморалізується та інтенсивно деградує суспільство, в якому живемо, що значною мірою відображається і на Церкві Ісуса Христа.

Чому? Бо багато форми та обряду, за якими немає наміру змінюватися самому та справжнього бажання, щоб проголошені зміни відбулися. Чи не час нам задуматися над словами Господа: «... деріть своє серце, а не свою одіж»?

I. K

У церкві селища міського типу Чаплинки Херсонської області провели День братства. І свято вдалося на славу!

Програма була насичена: виступали діти, молодь, старші; звучали пісні, вірші, проповіді...

Пастор церкви Віктор Котяш поділився інформацією про історію та життя братства. А його дружина, Валентина Котяш, як відповідальна за жіноче служіння в церкві, розповіла про свої враження від Всеукраїнської жіночої конференції, з якої повернулася напередодні.

Фото авторки.

Вікторія Скляр.

Малин 2016 – DVD диски

Диски з MalinFest2016

можна замовити за тел 0977512377

в офісі медіаслужіння ЦХВСУ або написавши на e-mail korenivskiy@i.ua номери дисків, свій тел., прізвище, ім'я та місто і відділення Нової пошти чи адресу, за якою можна надіслати диски. Ціна одного DVD – 30 грн.

- 1.1. Відкриття. М. Синюк. Ю. Тимошенко. Об'єднаний хор.
- 1.2. М. Паночко: «Яка твоя віра?». Об'єднаний хор.
- 2.1 День 2 – місія «Голос надії», М. Синюк, П. Височанський про місіонерське життя.
- 2.2 День 2 – свідчення місіонерів. В. Онищук: «Прагни догодити Господу», гурт Давидюка.
- 3.1 День 2 – Р. Чако: «Про місіонерство в Індії», хор Житомирської обл.
- 3.2 День 2 – пастор Хван: «Блажен ти», П. Унгурян: R-500, хор Житомирської обл.
4. День 3 – В. Куриленко: «Божі закони», П. Дудник – заклик до місії, хор Донецької обл.
- 5.1. День 3 – Е. Шевкінен: «Церква і останній час», хор Тернопільської обл.
- 5.2. День 3 – Е. Шевкінен, С. Цвор: «Візьми свій хрест», хор Тернопільської обл.
6. День 4 – Прославлення з Білорусі. Проповідь «Воюй як добрий воїн».
7. День 4 – В. Вознюк: «Праведність Христа, або духовний second hand», хор з Білорусі.
8. День 4 – Й. Прайзель: «Достойне громадянство», хор Хмельницької обл.
9. День 4 – Р. Мурах: «Служи на Його умовах», хор Хмельницької обл.
10. День 5 – Й. Прайзель: «Значення віри», хор Львівської обл.
11. День 5 – М. Паночко: «Справжня віра», гурт «Вихід», м. Львів.
12. День 5 – М. Каленик: «Праведність», хор церкви на Кар'єрній, м. Київ.
13. День 5 – С. Вознюк: «Три кроки для зміцнення», хор церкви на Кар'єрній, м. Київ.
14. День 6 – О. Попчук: «Будь керований Духом Святим», хор з Івано-Франківської обл.
15. День 6 – Ю. Веремій: «Готовність догодити Господу», хор Івано-Франківської обл.
16. День 6 – Є. Сергієнко: «Значимість і сила Божого Слова», В. Коструб: «Любов чи справедливість?», хор Чернівецької обл.
17. День – В. Когут: «Вірою рухай свої гори», гурт «Маханаїм», хор церкви «Скинія», м. Київ.
18. День 7 – В. Бричка: «Постав цілі і працюй над собою», Р. Мурах: «Друзі і вороги молитви», хор церкви «Скинія», м. Київ.
19. День 7 – С. Радчук: «Ціна твого храму», гурт IFOUND.
20. День 7 – Р. Фатуллаєв: «Ціна твого прориву», гурт IFOUND.
21. День 8 – закриття, об'єднаний хор.
22. День 8 – закриття, М. Паночко.
25. Семінари – Юрій Кавун: «Щастя поруч», ток-шоу «Сім'я». Я. Лукасик: «П'ять тез, що змінили світ...»
26. Семінари – Е. Шевкінен: «Христос у нас». І. Цуканова – майстер-клас з вокалу. С. Цвор: «Освячення».
- 27-30. Семінари – «Татова доня», ток-шоу «Татова доня-2». «Щастя поруч 1-3». «Гм... гм... гм... до шлюбу», ток-шоу «Поцілунок до сліз». В. Вознюк: «Праведність в професії». Майстер-клас «Відеослужіння твоєї церкви». О. Попчук: «Вставайте, вставайте, браття». Я. Лукасик: «Вплив Реформації».

Київська богословська семінарія «Благодать та істина»

оголошує набір студентів на 2016-2017 навчальний рік і пропонує наступні навчальні програми:

СТАЦІОНАРНІ ПРОГРАМИ

«Бакалавр богослов'я»

Програма розрахована на 3 роки навчання. Найбільша увага приділяється вивченню систематичного богослов'я, історії Церкви, гомілетики, англійської, грецької і давньоєврейської мов, а також реалізації набутих знань на богослужіннях, молитовних і євангелізаційних зібраннях, в індивідуальних євангелізаціях.

«Магістр богослов'я»

Програма розрахована на 2 роки навчання. Обов'язковою умовою для вступу на цю програму є наявність богословської освіти (не нижче рівня «бакалавр») або вищої світської освіти. Перевага надається тим, хто має досвід практичного служіння і бажає пов'язати своє життя з християнською освітою або поглибити свої знання для більш ефективного служіння в церкві.

«Вчитель-місіонер»

Студенти навчаються в семінарії за програмою «бакалавр богослов'я» і паралельно здобувають педагогічну освіту в університетах України на очно-заочній формі навчання (три сесії в рік). Для студентів, які зобов'язуються працювати не менше 3 років вчителями, передбачена спонсорська підтримка від місії «SIA of Ministries» в розмірі 50% оплати за навчання для тих, хто навчається на контрактній основі.

Студенти, які навчаються на стаціонарних програмах, забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням, а також вносять щомісячні добровільні пожертвування в розмірі 150 грн.

ОЧНО-ЗАОЧНІ ПРОГРАМИ

«БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ»

Програма розрахована на 3 роки навчання (кожного року по 6 п'ятиденних сесій). Ціль програми – підготовка служителів церков: пасторів, дяконів, керівників служб, євангелістів.

Студенти, які навчаються за програмами «бакалавр служіння» і «магістр служіння», забезпечуються гуртожитком і триразовим харчуванням на час сесій, а також вносять добровільні пожертвування за кожну сесію в розмірі 200 грн.

«МАГІСТР СЛУЖІННЯ» Спеціалізація душеопікування

Програма розрахована на 2 роки навчання (всього 12 п'ятиденних сесій). Умови вступу такі ж, як і на програму «магістр богослов'я».

«ФЕЛЬДШЕР-МІСІОНЕР»

Програма проводиться спільно з «SIA of Ministries», розрахована на три роки і складається з двох частин:

1. Стаціонарна програма «Фельдшер»

Реалізується на базі Київського медичного коледжу імені П. І. Гаврося. Для вступу до медичного коледжу необхідно мати повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови за 2016 р. (не нижче 110 балів). Після закінчення навчання в коледжі випускники отримують диплом фельдшера державного зразка.

Для студентів, які зобов'язуються пропрацювати не менше 3 років фельдшерами, передбачається спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і проживання в гуртожитку.

2. Очно-заочна програма «Християнський служитель» (спеціалізація «місіологія»)

Розрахована на 3 роки і складається з 2 п'ятиденних сесій і 42 субот (по 7 годин занять). Ця програма реалізується на базі нашої семінарії безкоштовно.

За детальнішою інформацією звертайтеся:

тел. (044) 467 89 11

моб.: 063 124 10 92, 095 091 96 50

e-mail: kievseminary@gmail.com

сайт семінарії www.gtseminary.com

№ 7 (142) Виходить щомісяця
ЛИПЕНЬ 2016 р.

Виходить щомісяця

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726